

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 102/08-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. apríla 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. J. F., V., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 2 a 3 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 3 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Vojenskej obvodnej prokuratúry v Prešove sp. zn. OPn 342/07 zo 4. septembra 2007 a jemu predchádzajúcim postupom a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. J. F. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. októbra 2007 doručená sťažnosť Mgr. J. F., V. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 2 a 3 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv

podľa čl. 3 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Vojenskej obvodnej prokuratúry v Prešove (ďalej len „vojenská obvodná prokuratúra“) sp. zn. OPn 342/07 zo 4. septembra 2007 (ďalej aj „uznesenie zo 4. septembra 2007“) a jemu predchádzajúcim postupom.

Právna zástupkyňa sťažovateľa v podanej sťažnosti opísala okolnosti jeho zadržania 21. apríla 2007 v Tichej doline vo Vysokých Tatrách takto: «Na uvedenom mieste ho policajti služobne zaradení na OO PZ Vysoké Tatry vyzvali, aby opustil miesto, na ktorom sa zdržiaval, pričom proti nemu použili donucovanie prostriedky (vykrútili mu obe ruky) a vyzvali ho, aby išiel s nimi. Takýmto spôsobom sa sťažovateľ a uvedení policajti pohybovali v Tichej doline smerom k služobnému autu polície. Počas tohto zákroku jeden z prítomných policajtov chytil sťažovateľa za hlavu a to takým spôsobom, že sťažovateľ pocítil prudkú bolesť v krku a reflexívne hlavu zo zovretia vyšmykol. Vzápätí sa naňho vrhlo niekoľko stojacích policajtov, podľa udania môjho klienta, boli 3 až 4, zvalili ho na zem, pritlačili k zemi, vykrútili mu ruky za chrbát a tlačili ho k zemi na rôznych častiach tela svojou vlastnou váhou, okrem iných aj na dolných končatinách v časti kolien. Sťažovateľ pocítil prudkú bolesť v ľavom kolene, pričom na túto skutočnosť hneď upozornil policajtov. Po tom, čo policajti prestali tlačiť sťažovateľa k zemi, nasadili mu putá a odviezli ho k autu, prehľadali ho, naložili do auta a odviezli na Obvodné oddelenie PZ do Starého Smokovca. Sťažovateľ pociťoval v kolene bolesť a mal pocit nestability a preto už na OO PZ požiadal o ošetrovanie. V sprievode príslušníkov OO PZ bol dňa 21. 4. 2007 o 13.15 hod. ošetrený MUDr. J. V. CSc. v Ambulancii všeobecného lekára pre dospelých v Starom Smokovci. Zo správy, ktorú ošetrojúci lekár vystavil v uvedený deň vyplýva: „Dnes pred hodinou asi v úvode Tichej doliny v kalamitisku pri zaistovaní bol pritlačený viacerými policajtmi na ľavej strane tela a hlavne ľavej dolnej končatine z vonkajšej strany na oblasť ľavého kolena, pričom vznikla bolesť“ a správa ďalej opisuje sťažovateľom opísané prejavy poškodenia kolena. Z uvedenej ambulancie lekárskej služby prvej pomoci bol sťažovateľ odoslaný do chirurgickej ambulancie Nemocnice Poprad a. s., kde bol ošetrený dňa 21. 4. 2007 o 14. 15 hod. Zo správy vyplýva, že sťažovateľ uviedol, že bol priláhaný políciou pri ťažbe dreva, pociťuje bolesti ľavého kolena a že bol privezený v sprievode polície. Bolo mu odporúčané šetrenie, obklady a užívanie Fastum gelu.»

Vzhľadom na pretrvávajúcu bolesť ľavého kolena a obmedzenie jeho pohyblivosti sťažovateľ následne absolvoval viacero lekárskeho vyšetrení, ktorými mu bolo diagnostikované poškodenie kolena (čerstvá trhlina menisku, vyvrtnutie a natiahnutie skríženého väzu kolena). Z obsahu lekárskej správy z 24. mája 2007 vydanéj po ošetrení sťažovateľa vyplýva, že mu bolo odporúčané operačné riešenie uvedeného poškodenia zdravia.

Dňa 7. augusta 2007 bolo právnej zástupkyňi sťažovateľa doručené uznesenie Úradu inšpekčnej služby Policajného zboru, Inšpekčný odbor Východ (ďalej aj „ÚIS PZ Východ“) sp. zn. ČVS: ÚIS-102/IOV-V-2007 z 29. júna 2007 (ďalej aj „uznesenie z 29. júna 2007“), ktorým sa vec podozrenia z trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa a trestného činu ublíženia na zdraví, ktorého sa mali dopustiť policajti 21. apríla 2007 pri zadržaní sťažovateľa, odmieta, pretože nie je dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku. Sťažovateľ podal proti tomuto uzneseniu sťažnosť z 8. augusta 2007.

Právnej zástupkyňi sťažovateľa bolo 11. septembra 2007 doručené uznesenie vojenskej obvodnej prokuratúry zo 4. septembra 2007, ktorým bola sťažnosť sťažovateľa zamietnutá.

Sťažovateľ ďalej vo svojej sťažnosti citoval znenie viacerých článkov ústavy a dohovoru, ustanovení Trestného zákona účinného od 1. januára 2006, Trestného poriadku účinného od 1. januára 2006, zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov a zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov, a taktiež poukázal na judikatúru ústavného súdu.

Vojenská obvodná prokuratúra podľa sťažovateľa v rozpore so svojou povinnosťou vyplývajúcou z § 192 ods. 1 Trestného poriadku „nenapravila pochybenie orgánu polície, ktorý napriek tomu, že zo skutočností oznámených sťažovateľom nesporne a jednoznačne vyplývalo, že k jeho ublíženiu na zdraví došlo (čo nakoniec ani tento orgán, ani obvodná

vojenská prokuratúra nespochybnila) odmietol toto ublíženie na zdraví vyšetriť takým spôsobom, aby jeho okolnosti boli dôkladne zistené, aby mohlo viesť k identifikácii a k potrestaniu osôb zodpovedných za toto ublíženie na zdraví a prípadne dôjsť k záveru, či napriek tomu, že k ublíženiu na zdraví došlo, toto nie je z dôvodov uvedených v Trestnom zákone trestným činom“.

Trestnú zodpovednosť osôb, ktoré sťažovateľovi spôsobili ujmu na zdraví, podľa neho vylúčili „policajný orgán“ i vojenská obvodná prokuratúra s poukazaním na to, že k ublíženiu na zdraví došlo „pri policajnej akcii policajtov Obvodného oddelenia PZ Vysoké Tatry, ktorí po príchode do Tichej a Kôprovej doliny zistili, že dochádza k porušovaniu rozhodnutia Obvodného lesného úradu v Poprade č. 2007/940/185 – zákaz využívania lesov verejnosťou a tým, k páchaniu priestupkov“.

Z odôvodnenia rozhodnutí vydaných v predmetnej veci tiež vyplýva, že „skutočnosť, že oznamovateľ (sťažovateľ, pozn.) neuposlúchol túto výzvu, čo nebolo predmetom vyšetrovania, ale obstarania podkladov policajným orgánom pred začatím trestného stíhania, sama o sebe vytvára prezumpciu, že príslušníci PZ použili voči oznamovateľovi (sťažovateľ, pozn.) donucovacie prostriedky v súlade so Zákonom PZ.

Takýto záver prevzala bezo zvyšku aj vojenská obvodná prokuratúra v Prešove. Postup pri vybavovaní trestného oznámenia sťažovateľa je v absolútnom rozpore s ustanoveniami Trestného zákona, Trestného poriadku a ďalších právnych predpisov citovaných v článku II. tejto sťažnosti, ako aj so spôsobom výkladu práv zaručených sťažovateľovi namietanými článkami ústavy a Dohovoru obsiahnutých v citovaných rozhodnutiach ústavného súdu.

Sťažovateľ nespochybňuje skutočnosť, že Trestný zákon umožňuje vo svojom ustanovení § 28 ods. 1 nepovažovať za trestný čin taký čin, inak trestný, ktorým je realizovaný výkon práv alebo povinností vyplývajúcich zo všeobecne záväzného právneho predpisu, z rozhodnutia súdu, alebo iného orgánu verejnej moci, z plnenia pracovných, či iných úloh alebo zo zmluvy, ktoré neodporuje všeobecne záväznému právnomu predpisu, ani ho neobchádza.

Z tohto zákonného ustanovenia však vyplýva, že spôsob výkonu práv a povinností nesmie odporovať všeobecne záväznému právnemu predpisu. Sťažovateľ opakovane poukazoval na ustanovenie § 50 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Zákona o policajnom zbore, z ktorých vyplýva, že pred použitím donucovacích prostriedkov je policajt povinný osobu, voči ktorej zakročuje vyzvať, aby upustila od protiprávneho konania s výstrahou, že bude použitý niektorý z donucovacích prostriedkov a že od tejto výzvy a výstrahy môže upustiť iba v prípade, keď je sám napadnutý, alebo je ohrozený život alebo zdravie inej osoby a vec neznesenie odklad, alebo tomu bránia iné okolnosti. Zároveň citované ustanovenia Zákona o policajnom zbore ustanovujú, že to, ktoré z donucovacích prostriedkov policajt použije, je potrebné posúdiť podľa konkrétnej situácie tak, aby sa dosiahol účel sledovaný služobným zákrokom, a použitý donucovací prostriedok a intenzita jeho použitia neboli zjavne neprimerané nebezpečnosť útok.

Nie je zrejmé a pre sťažovateľa je nepochopiteľné, ako policajný orgán a obvodná vojenská prokuratúra došli k záveru, že tieto podmienky, ktoré jediné môžu zbaviť osobu, ktorá sťažovateľovi ublížili na zdraví boli naplnené bez toho, aby vo veci bolo vykonané dôkladné a efektívne vyšetrovanie, pričom v štádiu pred začatím trestného stíhania nie je možné vykonávať dokazovanie o skutočnostiach, či bol spáchaný trestný čin alebo nie“.

Sťažovateľ následne poukázal na ustanovenie § 196 ods. 2 Trestného poriadku, ktorý podľa neho „jednoznačne poukazuje na to, že v tomto štádiu konania možno urobiť len doplnenie trestného oznámenia, ktoré má smerovať len k tomu, aby orgány činné v trestnom konaní mohli urobiť záver o tom, či skutočnosti oznámené v trestnom oznámení sú spôsobilé osvedčiť spáchanie trestného činu. Tento postup, toto štádium pred začatím trestného stíhania však v sebe nemôže zahŕňať vykonávanie takých úkonov, ktoré sú súčasťou trestného stíhania, a ktoré možno označiť dokazovaním“.

V trestnom konaní má sťažovateľ ako poškodený trestným činom práva, ktoré ovplyvňujú priebeh trestného konania, má právo navrhnovať dôkazy, podávať opravné prostriedky, uplatňovať si právo na náhradu škody, pričom postupom vojenskej obvodnej prokuratúry podľa neho došlo k odňatiu všetkých týchto jeho práv.

Na základe uvedeného sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby vyslovil, že jeho základné práva podľa čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 2 a 3 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 3 a čl. 8 dohovoru boli uznesením vojenskej obvodnej prokuratúry sp. zn. OPn 342/07 zo 4. septembra 2007 a jemu predchádzajúcim postupom porušené, zakázal vojenskej obvodnej prokuratúre pokračovať v porušovaní označených práv sťažovateľa, zrušil uvedené rozhodnutie a vrátil vec vojenskej obvodnej prokuratúre na ďalšie konanie, priznal sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie v sume 50 000 Sk a náhradu trov konania.

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci (v tomto prípade okresného súdu v občianskoprávnom konaní) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože

uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 2 a 3 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 3 a čl. 8 dohovoru postupom a uznesením vojenskej obvodnej prokuratúry sp. zn. OPn 342/07 zo 4. septembra 2007. Vo svojej argumentácii sťažovateľ namietal, že k zásahu do ním označených práv došlo v dôsledku nedostatočného prešetrenia okolností jeho predvádzania príslušníkmi Policajného zboru 21. apríla 2007, pri ktorom utrpel vážne zranenie. Podľa sťažovateľa vzhľadom na ním v konaní predložené lekárske správy je zrejmé, že príslušníci Policajného zboru v jeho prípade realizovali výkon svojej právomoci donucovacími prostriedkami neprimeranej intenzity, čím mu spôsobili škodu na zdraví. Vojenská obvodná prokuratúra postup príslušníkov Policajného zboru nedostatočne prešetrila, a preto aj jej závery v uznesení zo 4. septembra 2007 považuje sťažovateľ za nesprávne a ustálené bez vykonania dokazovania.

Ústavný súd považuje za potrebné v súvislosti s argumentáciou sťažovateľa poukázať na svoju predchádzajúcu judikatúru, v rámci ktorej už vyslovil, že «súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy... nie je ani oprávnenie „každého“, aby na základe jeho návrhu (podnetu) bol orgán prokuratúry povinný podať obžalobu voči označeným osobám. Takéto základné právo „každého“ nie je upravené ani v ústave, ani v Trestnom poriadku, prípadne v zákone o prokuratúre» (I. ÚS 64/96, II. ÚS 42/00).

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry uviedol, že právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby alebo na podanie obžaloby voči nej na súde prokurátorom nemožno považovať za súčasť základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napr. II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02, III. ÚS 198/03).

Sťažovateľovi z uvedeného ustanovenia ústavy vyplýva iba právo, aby sa orgány činné v trestnom konaní jeho oznámením o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že bol spáchaný trestný čin zákonným spôsobom, náležite zaoberali. K porušeniu základného

práva sťažovateľa na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy by mohlo dôjsť aj v prípade, ak by postup uvedených orgánov (vyššej vojenskej prokuratúry) viedol v danej veci k vydaniu arbitrárneho rozhodnutia, ktoré v konečnom dôsledku znamená zmarenie možnosti poskytnúť efektívnu a účinnú ochranu tým jeho právam, ochrany ktorých sa prostredníctvom prostriedkov trestného práva domáhal, ak boli orgánom činným v trestnom konaní predložené zo strany sťažovateľa aspoň obhájitelné tvrdenia o ich porušení trestným činom.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Podľa zistenia ústavného súdu vojenská obvodná prokuratúra v odôvodnení uznesenia sp. zn. OPn 342/07 zo 4. septembra 2007, ktorým zamietla sťažnosť sťažovateľa, okrem iného podrobne popísala znaky skutkových podstat prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona, v rámci ďalšieho obsahu špecifikovala jednotlivé listinné dôkazy, z ktorých pri svojom rozhodovaní vychádzala a následne uviedla:

„Z vyšetrovacieho spisu je preukázané, že dňa 21. 4. 2007 policajti OO PZ Vysoké Tatry vykonali policajnú akciu v ochrannom obvode štátnych lesov TANAP-u Podbanské

v Tichej a Kôprovej doline podľa plánu Č. p.: ORP-88-14/PP-2-2007. Po príchode na uvedené miesto zistili, že dochádza k porušovaniu rozhodnutia Obvodného lesného úradu v Poprade č. 2007/940/185 – Zákaz využívania lesov verejnosťou v období od 11. 4. 2007 do 31. 7. 2007, a tým k dopúšťaniu sa priestupku na úseku lesného hospodárstva v zmysle § 63 ods. 1 písm. d) Zák. č. 326/2005 o lesoch. Prítomným osobám bola podľa § 50 ods. 3 Zák. č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore (ďalej zákon o PZ) adresovaná výzva aby upustili od protiprávneho konania.

V zmysle § 34 zákona o PZ je každý povinný uposlúchnuť výzvu, príkaz a požiadavku policajta alebo strpieť výkon jeho oprávnení.

Výzvou sa na základe zákonného splnomocnenia ukladá právna povinnosť niečo vykonať, alebo zdržať sa určitého konania, alebo povinnosť niečo strpieť.

Zo spisu je zrejmé, že oznamovateľ neuposlúchol túto výzvu a preto voči nemu boli použité donucovacie prostriedky.

O použití donucovacích prostriedkov, špeciálnych donucovacích prostriedkov alebo špeciálnych zbraní pri služobných zákrokoch rozhoduje veliteľ zákroku (§ 68 ods. 2 zákona o PZ). Donucovacími prostriedkami v zmysle § 50 ods. 1 písm. a), c) zákona o PZ sú hmaty, chvaty, údery a kopy sebaobrany a putá. O tom, ktorý z donucovacích prostriedkov policajt použije rozhoduje podľa konkrétnej situácie tak, aby dosiahol účel sledovaný služobným zákrokom a použitý donucovací prostriedok a intenzita použitia neboli zjavne neprimerané nebezpečnosti útoku (§ 54 zákona o PZ). Vzhľadom na osobu a konkrétnu situáciu použitie donucovacích prostriedkov uvedených v § 50 ods. 1 písm. a), c) zákona o PZ vyhodnocujem ako odôvodnené.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že príslušníci PZ použili voči oznamovateľovi donucovacie prostriedky v súlade so zákonom PZ a z ich konania nevyplýva podozrenie zo spáchania trestného činu zneužívanie právomoci verejného činiteľa.“

V závere uvedeného rozhodnutia vojenská obvodná prokuratúra uviedla, že sa stotožňuje s rozhodnutím „vyšetrovateľa PZ“ (uznesenie ÚIS PZ Východ z 29. júna 2007, pozn.), ktoré označila za „dôvodné a zákonné“.

ÚIS PZ Východ vo svojom uznesení sp. zn. ČVS: ÚIS-102/IOV-V-2007 z 29. júna 2007 poukázal na jednotlivé listinné dôkazy, z ktorých vo svojom rozhodnutí vychádzal, ako aj na závery, ktoré z nich vyvodil a na základe ktorých v predmetnej veci rozhodol. V rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia následne uviedol: „*Na základe skutočností zistených v rámci doplnenia oznámenia konštatujem, že policajti pri vykonávaní služobného zákroku a popisovanej služobnej činnosti konali v súlade s príslušnými právnymi normami.*

Konanie policajtov, ktorí v uvedenom prípade vykonávali služobný zákrok a svojim konaním sa snažili dosiahnuť spoločensky dôležitý a prospešný cieľ a to zadržanie páchatel'a podozrivého zo spáchania priestupku, po zhodnotení celkovej situácie, ktorá ovplyvňovala ich konanie na mieste, v danom čase, je nutné toto posudzovať podľa § 28 ods. 1) Trestného zákona, že čin inak trestný nie je trestným činom, ak ide o výkon práva alebo povinností vyplývajúcich zo všeobecne záväzného právneho predpisu, z rozhodnutia súdu alebo iného orgánu verejnej moci, z plnenia pracovných či iných úloh, ak spôsob výkonu práv a povinností neodporuje zákonu, čo je v tomto prípade splnené.

Nakoľko z doplnenia oznámenia po zhodnotení jednotlivých dôkazov a okolností prípadu je zrejmé, že policajti OO PZ Vysoké Tatry, nenaplnili obligatórne znaky skutkovej podstaty trestných činov uvedených vo výrokovvej časti tohto uznesenia a nie je dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2) Trestného poriadku, bolo potrebné o oznámení rozhodnúť tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti tohto uznesenia.“

Ústavný súd po preskúmaní sťažnosti sťažovateľa a k nej pripojených listinných príloh dospel k záveru, že rozhodnutie vojenskej obvodnej prokuratúry nemožno považovať za arbitrárne. Výklad právnych predpisov, podľa ktorého riziko vzniku škody v prípade neuposlušnosti výzvy orgánu verejnej moci v rámci zákonného výkonu jej právomocí nesie osoba brániaca sa jej výkonu, možno považovať za správny. Zranenie sťažovateľa je síce výsledkom použitia vyššieho stupňa fyzického násillia proti nemu, avšak príčinou jeho použitia orgánmi verejnej moci bolo nerešpektovanie ich výzvy a pokynov z jeho strany.

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľ vo svojich podaniach predložených v uvedenom konaní, ako ani v konaní pred ústavným súdom nepreukázal a ani v ňom nepoukázal na také skutočnosti, resp. dôkazy, ktoré by boli spôsobilé spochybniť záver

o zákonnosti použitia donucovacích prostriedkov v danom prípade a pridať váhu jeho tvrdeniam (samotné lekárske správy za takýto dôkaz nemožno považovať). Až na základe predloženia takýchto presvedčivých dôkazov by si ústavný súd mohol vytvoriť odchylný záver o priebehu služobného zákroku a následne aj o arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia.

Sťažovateľ v rámci svojej argumentácie taktiež tvrdil, že „*v štádiu pred začatím trestného stíhania nie je možné vykonávať dokazovanie o skutočnostiach, či bol spáchaný trestný čin alebo nie*“, a preto ani orgány zúčastnené na rozhodovaní v tejto veci v danom štádiu trestného konania nemohli dospieť k záveru o skutočnosti, či bol alebo nebol v jeho prípade spáchaný trestný čin. Keďže z ustanovení § 196 ods. 2 v spojení s 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku možno vyvodit', že jedným z cieľov postupu prokurátora alebo policajta v štádiu pred začatím trestného stíhania je aj zistenie, či v danej veci došlo alebo nedošlo k spáchaniu trestného činu na základe podkladov zabezpečených podľa § 196 ods. 2 Trestného poriadku, ani s uvedeným argumentom sťažovateľa nemožno súhlasiť.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd po oboznámení sa s obsahom rozhodnutí vydaných vo veci sťažovateľa, ako aj s jeho písomnými podaniami v tejto veci dospel k záveru, že vojenská obvodná prokuratúra napadnuté rozhodnutie náležite odôvodnila. Vojenská obvodná prokuratúra uviedla, ktoré skutočnosti považovala na základe zabezpečených listinných dôkazov za preukázané, o ktoré dôkazy oprela svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravovala a ustanovenia príslušných právnych predpisov, podľa ktorých zistený skutkový stav posúdila.

S ohľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde dospel k záveru, že z predloženej sťažnosti, ani z k nej pripojených príloh nevyplýva nič, čo by svedčilo o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyodených vojenskou obvodnou prokuratúrou, a teda o porušení označených práv sťažovateľa, preto ústavný súd sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. apríla 2008